

Arrest

**nr. 51 022 van 10 november 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Spaanse nationaliteit te zijn, op 20 september 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 juli 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, van Spaanse nationaliteit, vraagt op 26 januari 2009 een verklaring van inschrijving (bijlage 19) aan als werknemer of werkzoekende. Verzoeker wordt daarbij verzocht binnen de drie maanden en ten laatste op 26 april 2009 een arbeidscontract voor te leggen.

1.2. Op 27 april 2009 beslist de burgemeester van de gemeente Wervik of zijn gemachtigde tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden aangezien verzoeker niet binnen de gestelde termijn heeft aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie. Aan verzoeker wordt, overeenkomstig artikel 51, §2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), een bijkomende termijn verleend tot 27 mei 2009 om alsnog de vereiste documenten voor te leggen.

1.3. Op 13 en 14 juli 2009 dienen de echtgenote van verzoeker en zijn kinderen een aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in.

1.4 Op 13 augustus 2009 wordt verzoeker in bezit gesteld van een E-kaart (verklaring van inschrijving van een EU-burger).

1.5 Op 1 juli 2010 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot beëindiging van verzoekers verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt verzoeker op 1 september 2010 betekend. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (K.A.) (...) van Spaanse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Betrokkene deed op 26.01.2009 de aanvraag verklaring van inschrijving als werknemer en werd, op basis van zijn tewerkstelling, op 13.08.2009 in het bezit gesteld van een E-kaart. De situatie van betrokkene is sindsdien totaal gewijzigd.

Uit het dossier blijkt dat de betrokkene, volgens de gegevens van de RSZ-databank (dimona), van 19.05.2009 tot 10.07.2009 tewerkgesteld was in België. Overeenkomstig artikel 42 bis, § 2, 3 ° van de wet van 15.12.1980 dient een EU-burger na onvrijwillig werkloos te zijn geworden, na afloop van een tijdelijke tewerkstelling van minder dan een jaar of tijdens een contract van langere duur tijdens de eerste 12 maanden, het statuut van werknemer te kunnen behouden gedurende zes maanden. Dat weliswaar op voorwaarde dat betrokkene ook ingeschreven is bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling. Uit het administratief dossier blijkt niet welke de concrete omstandigheden zijn van ontslag van betrokkene (vrijwillig of onvrijwillig). Betrokkene is intussen al meer dan 6 maanden werkloos, derhalve is bovenvermeld artikel niet meer op hem van toepassing en kan hij dus niet meer beschouwd worden als werknemer.

Betrokkene kan, ondanks de aanvraag voor een interregionale opleiding als vloerder via de VDAB (dd. 21.10.2009) en de daaruit volgende uitnodiging voor de informatiesessie van 16.12.2009 bij de FOREM te Doornik (dd. 04.12.2009), niet als student beschouwd worden. Vooreerst omdat niet uit het dossier blijkt of hij daadwerkelijk de beroepsopleiding heeft aangevat. Bovendien, zelfs al zou hij die hebben aangevat, blijkt uit het administratief dossier dat hij daarbij niet over voldoende middelen beschikte om in zijn levensonderhoud en dat van zijn gezin te voorzien, immers hij moest daartoe beroep doen op het OCMW.

Overeenkomstig artikel 42 bis, § 1 kan dan ook een einde gesteld worden aan het verblijf van betrokkene omdat hij niet meer aan de voorwaarden voldoet zoals omschreven in art. 40, § 4 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene dient heden als beschikker van bestaansmiddelen beschouwd te worden gezien hij zich, bij gebrek aan enige economische activiteit of eigen bestaansmiddelen, moest wenden tot het OCMW. De bestaansmiddelen worden echter te beschikking gesteld door de Belgische overheid. Het OCMW bevestigde aan de hand van een attest (overgemaakt op 06.01.2010) dat betrokkene sedert 01.09.2009 het volledig leefloon als persoon met gezinslast geniet. Betrokkene geniet het volledig leefloon reeds maandenlang, waardoor hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Overeenkomstig artikel 42 bis, § 1 van de wet van 15.12.1980 is dit eveneens een grond om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie. (...)"

1.6. Op 1 juli 2010 wordt het verblijfsrecht van verzoekers echtgenote en van hun minderjarige kinderen beëindigd. Deze beslissingen worden samen met respectievelijk een bevel om het grondgebied te verlaten en bevelen tot terugbrenging betekend op 1 en 2 september 2010. Op 1 september 2010 wordt tevens beslist tot beëindiging van het verblijfsrecht van het meerderjarige kind van verzoeker. Deze

beslissing wordt samen met een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht op 8 september 2010.

2. Over de rechtspleging

2.1 In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker de verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding.

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen en derhalve evenmin de verwerende partij kan veroordelen tot de kosten van het geding. Het verzoek daartoe van verzoeker wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 42bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

3.1.1 Ter adstructie van zijn middel stelt verzoeker dat artikel 42bis van de Vreemdelingenwet in zijn eerste paragraaf een duidelijk onderscheid maakt waarbij enerzijds een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht indien de burger van de Unie niet meer voldoet aan de voorwaarden zoals bedoeld in artikel 40, §4 en in artikel 40bis, §4, tweede lid en anderzijds een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht voor de in artikel 40, §4, eerste lid, 2° en 3° bedoelde gevallen indien de burger van de Unie een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Verzoeker benadrukt dat deze laatste voorwaarde niet van toepassing is op EU-burgers die zelfstandige, werknemer of werkzoekende met een reële kans op tewerkstelling zijn, zoals vermeld in artikel 40, §4, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Verzoeker vervolgt dat een einde aan zijn verblijfsrecht werd gesteld omdat hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk terwijl echter uit de bewoordingen van artikel 42bis, §1, van de Vreemdelingenwet volgt dat deze reden enkel kan toegepast worden op de in artikel 40, §4, eerste lid, 2° en 3° bedoelde gevallen, meer bepaald personen die geen werknemer of zelfstandige zijn maar die voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikken, en personen die student zijn of een beroepsopleiding volgen en die over voldoende bestaansmiddelen beschikken. Verzoeker stelt dat hij tot geen van beide categorieën behoort, want zoals de verwerende partij zelf stelde in haar beslissing verbleef verzoeker hier immers als werknemer. Volgens verzoeker wordt geheel ten onrechte een einde gesteld aan zijn recht van verblijf om reden dat hij een onredelijke belasting zou vormen voor het sociale bijstandsstelsel van België. Verzoeker wijst erop dat hij de Spaanse nationaliteit heeft en dat hij bijgevolg onderdaan is van een lidstaat van de Europese Unie. Verzoeker meent dat hij overeenkomstig artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet als burger van de Unie het recht heeft om gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41 eerste lid bedoelde voorwaarden vervult en hij in het Rijk werknemer of zelfstandige is, of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld. Verzoeker houdt voor dat hij tot 10 juli 2009 tewerkgesteld was en dat aan deze tewerkstelling plots een einde kwam zodat hij onvrijwillig werkloos werd. Hij ondernam de nodige inspanningen om terug tewerkgesteld te worden. Verzoeker liet zich inschrijven bij de VDAB en Forem, bij diverse interimkantoren, deed een aanvraag voor interregionale opleiding, volgde een beroepsverkenningstage bij het bedrijf Decoorcelle en volgt een inburgeringstraject met oog op loopbaanoriëntatie. Daarenboven wijst verzoeker erop dat hij geconfronteerd werd met het feit dat een van zijn kinderen geboren werd met een hazenlip en dat het herstel meerdere operatieve ingrepen veronderstelde zodat hij dan ook heel de tijd in hospitalen diende door te brengen, wat het vinden van een gepaste tewerkstelling niet evident maakte. Verzoeker vervolgt door te stellen dat, aangezien hij er niet in slaagde onmiddellijk werk te vinden, hij genoodzaakt was een beroep te doen op het OCMW. Het OCMW Wervik heeft verzoeker een leefloon toegekend doch gelet op de eerder beperkte financiële ondersteuning kan onmogelijk gesteld worden dat er sprake is van een onredelijke belasting van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Bovendien wijst verzoeker erop dat hem ingevolge eerdere tewerkstelling een loon werd uitgekeerd waarop sociale zekerheidsbijdragen werden ingehouden, hetgeen het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk ook ten goede kwam. Tevens is het zo dat de OCMW-uitkering een tijdelijke en provisionele maatregel is, die verzoeker moet toelaten de periode van onvrijwillige werkloosheid te overbruggen. Verzoeker besluit door te stellen dat de bestreden beslissing dan ook een verkeerde voorstelling geeft van de werkelijkheid als zou hij een onredelijke belasting voor het sociaal bijstandsstelsel vormen.

3.1.2. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat uit de stukken van het administratief dossier alsmede uit de beschouwingen van verzoeker niet blijkt dat verzoeker sinds de beëindiging van zijn tewerkstelling op 10 juli 2009 tewerkgesteld is geweest. Bovendien wijst de verwerende partij erop dat verzoeker sinds 1 september 2009 een leefloon geniet en dat verzoeker dit alles niet betwist. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid vastgesteld dat verzoeker niet meer voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, §4, van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft een verblijfsrecht verkregen op grond van artikel 40, §4, 1° en niet op grond van artikel 40, §4, 2° of 3° (de niet actieve EU-burger), zodat het volstaat na te gaan of verzoeker nog voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, §4, 1°, van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij meent dat verzoekers kritiek ten aanzien van de motivering van de bestreden beslissing waar deze stelt dat hij een onredelijke belasting vormt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, aldus betrekking heeft op een overtollig motief en aldus niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De verwerende partij verwijst naar de stukken van het administratief dossier waaruit blijkt dat verzoeker sinds 1 september 2009 met zijn vijf kinderen ten laste is van het OCMW, zodat het niet kennelijk onredelijk is te stellen dat hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De verwerende partij merkt op dat in casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich enkel richt tegen dit overtollige motief waarbij door de gemachtigde wordt vastgesteld dat verzoeker een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van België. Zelfs indien verzoekers kritiek terecht zou zijn, dient te worden vastgesteld dat de overige motieven de aangevochten beslissing voldoende ondersteunen. De kritiek van verzoeker, zo stelt de verwerende partij, heeft immers uitsluitend betrekking op een ten overvloede vermeld gedeelte van de motivering van de bestreden beslissing. Als zodanig kan zij niet leiden tot het doen aannemen van een schending van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet of van enige andere rechtsregel, noch kan zij, bijgevolg, een nietigverklaring/schorsing van de bedoelde beslissing verantwoorden. Verzoeker bevestigt zelf dat hij slechts tot 10 juli 2009 tewerkgesteld was zodat hij bij het nemen van de bestreden beslissing reeds twaalf maanden werkloos was. Dit wordt door verzoeker niet tegengesproken noch weerlegd. Aldus is het niet kennelijk onredelijk te stellen dat verzoeker niet meer voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, §4, van de Vreemdelingenwet. Verzoeker slaagt er evenmin in aan te tonen dat hij zich in één van de uitzonderingsmechanismen van artikel 42bis, §2, van de Vreemdelingenwet bevindt. De verwerende partij verwijst voorts naar de motivering van de bestreden beslissing waarbij zij stelt dat verzoeker niet ernstig kan poneren dat hij de nodige inspanningen deed om tewerkgesteld te worden ofwel door te verwijzen naar documenten die dateren van tijdens zijn oorspronkelijke aanvraag, ofwel zoals in de beslissing werd gemotiveerd *‘niet uit het dossier blijkt of hij daadwerkelijk de beroepsopleiding heeft aangevat’*. De verwerende partij merkt op dat de verwijzing door verzoeker naar een inschrijvingsbewijs van de VDAB van 31 augustus 2010 geenszins een bewijs van tewerkstelling inhoudt en bovendien dateert van na de bestreden beslissing en bijgevolg de wettigheid van de bestreden beslissing niet kan aantasten. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing wordt beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. De verwerende partij besluit dat de gemachtigde terecht geoordeeld heeft dat verzoeker niet meer voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet en niet (meer) in aanmerking komt voor de uitzonderingen zoals bepaald in artikel 42bis, §2, van de Vreemdelingenwet zodat een schending van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet niet wordt aangetoond.

3.1.3. Artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, §4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker, als burger van de Unie, in toepassing van artikel 50 van het Vreemdelingenbesluit, op 26 januari 2009 een aanvraag tot verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoeker heeft ingediend. Verzoeker valt bijgevolg onder de bepaling van artikel 40, §4, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet dat stelt: *“Iedere burger van de Unie heeft recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij (...) in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld.* Artikel 42bis, van de Vreemdelingenwet bepaalt verder dat een einde kan gesteld worden aan dit verblijfsrecht wanneer de vreemdeling niet meer voldoet aan de in artikel 40, §4,

bedoelde gevallen. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 1 juli 2010 geoordeeld dat dit het geval was voor verzoeker omdat: *"(...) Uit het dossier blijkt dat de betrokkene, volgens de gegevens van de RSZ-databank (dimona), van 19.05.2009 tot 10.07.2009 tewerkgesteld was in België. Overeenkomstig art. 42 bis, § 2, 3 ° van de wet van 15.12.1980 dient een EU-burger na onvrijwillig werkloos te zijn geworden, na afloop van een tijdelijke tewerkstelling van minder dan een jaar of tijdens een contract van langere duur tijdens de eerste 12 maanden, het statuut van werknemer te kunnen behouden gedurende zes maanden. Dat weliswaar op voorwaarde dat betrokkene ook ingeschreven is bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling. Uit het administratief dossier blijkt niet welke de concrete omstandigheden zijn van ontslag van betrokkene (vrijwillig of onvrijwillig). Betrokkene is intussen al meer dan 6 maanden werkloos, derhalve is bovenvermeld artikel niet meer op hem van toepassing en kan hij dus niet meer beschouwd worden als werknemer. Betrokkene kan, ondanks de aanvraag voor een interregionale opleiding als vloerder via de VDAB (dd. 21.10.2009) en de daaruit volgende uitnodiging voor de informatiesessie van 16.12.2009 bij de FOREM te Doornik (dd. 04.12.2009), niet als student beschouwd worden. Vooreerst omdat niet uit het dossier blijkt of hij daadwerkelijk de beroepsopleiding heeft aangevat. Bovendien, zelfs al zou hij die hebben aangevat, blijkt uit het administratief dossier dat hij daarbij niet over voldoende middelen beschikte om in zijn levensonderhoud en dat van zijn gezin te voorzien, immers hij moest daartoe beroep doen op het OCMW. (...)".* In zijn beslissing stelt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dan ook uitdrukkelijk: *"Overeenkomstig art. 42 bis, § 1 kan dan ook een einde gesteld worden aan het verblijf van betrokkene omdat hij niet meer aan de voorwaarden voldoet zoals omschreven in art. 40, § 4 van de wet van 15.12.1980. (...)".* Uit deze motivering blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zich steunt op de correcte bepaling, zijnde artikel 42bis, §2, van de Vreemdelingenwet dat betrekking heeft op burgers van de Unie die hun verblijfsrecht verkregen hebben op grond van artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, met name werknemers, zelfstandigen of werkzoekenden met een reële kans op tewerkstelling. Waar verzoeker zich richt tegen een onderdeel van de motivering, met name dat *"Betrokkene geniet het volledig leefloon reeds maandenlang, waardoor hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. (...)"* en hij van oordeel is dat deze reden enkel kan toegepast worden op de in artikel 40, §4, eerste lid, 2° en 3° bedoelde gevallen en bijgevolg niet op hem van toepassing kan zijn nu hij niet behoort tot deze categorieën, merkt de Raad op dat verzoeker zich met deze kritiek richt tegen een overtollig motief, wat geenszins tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker voorts dat hij onvrijwillig werkloos is geworden en dat hij de nodige inspanningen ondernam om terug tewerkgesteld te worden waarbij hij verwijst naar inschrijvingen bij de VDAB en Forem, inschrijvingen bij diverse interimkantoren, een aanvraag voor een interregionale opleiding, een gevolgde stage bij een bedrijf en een gevolgd inburgeringsstraject met het oog op loopbaanoriëntatie. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker visitekaarten van interimkantoren, een inschrijving als kandidaat uitzendkracht bij Actief Construct NV van 18 maart 2009, een inschrijving bij de VDAB als werkzoekende van 8 april 2009, met geldigheidsduur tot 8 juli 2009, diverse loonbrieven en een schrijven van zijn werkgever heeft neergelegd. Dit betreffen echter stukken die verzoeker had neergelegd met het oog op het verkrijgen van zijn verblijfsrecht. De bestreden beslissing motiveert duidelijk: *"Betrokkene deed op 26.01.2009 de aanvraag verklaring van inschrijving als werknemer en werd, op basis van zijn tewerkstelling, op 13.08.2009 in het bezit gesteld van een E-kaart. De situatie van betrokkene is sindsdien totaal gewijzigd."* zodat een verwijzing naar de stukken voorgelegd met het oog op het verkrijgen van een verblijfsrecht in casu niet kan volstaan om te besluiten tot een schending van artikel 42bis, van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betwist niet dat zijn situatie na het verkrijgen van zijn verblijfsrecht gewijzigd is. Verzoeker beaamt in zijn verzoekschrift dat hij werkloos is en dat hij een leefloon geniet. Na het verkrijgen van het verblijfsrecht op 13 augustus 2009 werden op 6 januari 2010 volgende stukken overgemaakt aan de dienst Vreemdelingenzaken: een attest van leefloon van het OCMW van Wervik waaruit blijkt dat verzoeker sinds 1 september 2009 leefloon geniet, een individuele aanvraag voor interregionale opleiding via de VDAB en een schrijven van Forem van 4 december 2009 aangaande de aanvraag voor beroepsopleiding *"Carreleur"*, waarbij verzoeker wordt uitgenodigd zich aan te melden op 16 december 2009. De bestreden beslissing motiveert hieromtrent: *"Betrokkene kan, ondanks de aanvraag voor een interregionale opleiding als vloerder via de VDAB (dd. 21.10.2009) en de daaruit volgende uitnodiging voor de informatiesessie van 16.12.2009 bij de FOREM te Doornik (dd. 04.12.2009), niet als student beschouwd worden. Vooreerst omdat niet uit het dossier blijkt of hij daadwerkelijk de beroepsopleiding heeft aangevat. Bovendien, zelfs al zou hij die hebben aangevat, blijkt uit het administratief dossier dat hij daarbij niet over voldoende middelen beschikte om in zijn levensonderhoud en dat van zijn gezin te voorzien, immers hij moest daartoe beroep doen op het OCMW. (...)".* Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift enkel zijn situatie weer – waarbij hij een opsomming geeft van de nodige inspanningen die hij geleverd heeft om terug tewerkgesteld te worden, waarbij hij

tevens wijst op het medisch probleem bij één van zijn kinderen waarmee hij geconfronteerd werd, en waarbij hij de reden geeft waarom hij genoodzaakt was om een beroep te doen op het OCMW – doch laat de motivering van de bestreden beslissing inzake het niet meer voldaan zijn aan het in artikel 40, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde geval, ongemoeid. Verzoeker betwist niet dat uit het administratief dossier niet blijkt welke de concrete omstandigheden zijn van zijn ontslag. Hij poneert simpelweg dat hij onvrijwillig werkloos werd. Voorts betwist hij niet dat hij intussen al meer dan zes maanden werkloos is en dat derhalve artikel 42bis, §2, 3°, van de Vreemdelingenwet niet meer op hem van toepassing is. Evenmin betwist verzoeker de motivering waar deze stelt dat niet uit het dossier blijkt of hij daadwerkelijk de beroepsopleiding heeft aangevat en dat, zelfs al zou hij die hebben aangevat, uit het administratief dossier blijkt dat hij daarbij niet over voldoende middelen beschikte om in zijn levensonderhoud en dat van zijn gezin te voorzien.

In zoverre verzoeker bij zijn verzoekschrift nog stukken voegt die niet terug te vinden zijn in het administratief dossier en hij deze stukken aldus niet voorgelegd heeft aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid vóór het nemen van de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hier geen rekening mee te hebben gehouden.

Verzoeker toont geen schending aan van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 39 lid 3, c, van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, ondertekend te Rome op 25 maart 1957 en goedgekeurd bij Wet van 2 december 1957.

3.2.1. Verzoeker betoogt dat hij als Spaans onderdaan geniet van het recht op vrij verkeer van werknemers binnen de Europese Unie en dat dit recht, conform de rechtspraak van het Hof van Justitie van de EG, ook EU-onderdanen toelaat werk te gaan zoeken in andere EU-lidstaten en daar bijgevolg gedurende een redelijke termijn legaal te verblijven in functie van het zoeken naar werk. Verzoeker verwijst naar arresten van het Hof van Justitie en vervolgt dat conform die rechtspraak een werkzoekende na zes maanden verblijf enkel aan een verwijderingsmaatregel kan worden onderworpen als hij niet kan aantonen dat hij nog steeds inspanningen levert om werk te vinden en dat er geen redelijke kans op tewerkstelling kan aangetoond worden. Verzoeker benadrukt dat hij wel degelijk de nodige inspanningen heeft geleverd om werk te vinden en dat de diverse opleidingen die hij heeft gevolgd daarenboven dienen om zijn kansen op tewerkstelling te verhogen.

3.2.2. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij zowel op het tweede als op het derde middel dat de aangehaalde rechtspraak geen betrekking heeft op de onderhavige situatie en een andere situatie voor ogen heeft. Immers, zo stelt de verwerende partij, wordt in het arrest c-408/03 de situatie beoordeeld waarbij automatisch een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven indien de betrokken burger van de Unie niet binnen een bepaalde termijn de vereiste documenten voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning heeft overgelegd. In onderhavige situatie wordt het verblijfsrecht beëindigd nadat werd vastgesteld dat verzoeker reeds meer dan zes maanden werkloos is. De verwerende partij benadrukt dat artikel 42bis, §2, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat hij zich bevindt in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos is geworden en zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening heeft ingeschreven, in dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden. De verwerende partij verwijst naar de motivering van de bestreden beslissing en stelt dat verzoeker op heden, zijnde meer dan twaalf maanden nadat hij werkloos is geworden, niet ernstig kan voorhouden dat hij nog steeds werk zoekt en een reële kans heeft het te vinden. Volgens de verwerende partij kan verzoeker niet ernstig voorhouden dat hem geen redelijke termijn werd gegund om zich op het grondgebied van de lidstaat waarheen hij zich heeft begeven, op de hoogte te stellen van de werkaanbiedingen die bij zijn beroepskwalificatie passen, en om in voorkomend geval het nodige te doen om te worden aangeworven. Er is in casu geen sprake van een automatische verwijdering. De verwerende partij houdt voor dat de gemachtigde geheel terecht, in toepassing van artikel 42bis, §1, van de Vreemdelingenwet en artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit, het verblijfsrecht van verzoeker mocht beëindigen en het bevel geven het grondgebied te verlaten. De verwerende partij laat tevens gelden dat verzoeker niet dienstig een schending van artikel 45 van het Vreemdelingenbesluit kan aanhalen. De verwerende partij citeert artikel 45 van het Vreemdelingenbesluit en stelt dat het haar geenszins

duidelijk is op welke wijze de bestreden beslissing het artikel 45 van het Vreemdelingenbesluit zou hebben geschonden. Waar verzoeker verwijst naar de richtlijn 2004/38 merkt de verwerende partij op dat de richtlijn geïntegreerd werd in de wet van 25 april 2007 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, waarbij zij wijst op artikel 2 van voormelde wet. De verwerende partij verwijst tevens naar artikel 1 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat stelt dat dit besluit de bepalingen integreert van de richtlijn 2004/38. Dienaangaande verwijst de verwerende partij tevens naar een arrest van de Raad.

3.2.3. Verzoeker stelt dat hij wel degelijk de nodige inspanningen heeft geleverd om werk te vinden. Verzoeker verwijst in die zin naar de arresten van het Hof van Justitie van 26 februari 1991 (c-292/89) en van 20 februari 1997 (c-344/95).

De Raad verwijst naar het gestelde in punt 3.1.3. Verzoeker weerlegt de motivering van de bestreden beslissing niet, namelijk dat hij niet meer voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, §4, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 42bis van de Vreemdelingenwet wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4 bedoelde voorwaarden. De burger van de Unie behoudt wel zijn statuut van werknemer gedurende ten minste zes maanden indien hij zich bevindt in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden is en zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening heeft ingeschreven.

Het arrest C-292/89 van 26 februari 1991 van het Hof van Justitie en het arrest C-344/95 van 20 februari 1997, waarnaar verzoeker verwijst, stellen dat een EU-onderdaan kan gedwongen worden die staat weer te verlaten indien hij er na afloop van een redelijke termijn geen werk heeft gevonden, tenzij de belanghebbende aantoont dat hij nog steeds werk zoekt en een reële kans heeft het te vinden. Verzoeker heeft in casu niet aangetoond aan de gemachtigde van de staatssecretaris dat hij nog steeds werk zoekt en een reële kans heeft het te vinden, zoals blijkt in punt 4.1.3.

Het tweede middel is niet gegrond.

3.3. In een derde middel voert verzoeker ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten de schending aan van de artikelen 7.3. en 14.4. van richtlijn 2004/38/EG in combinatie met de schending van artikel 45 van het Vreemdelingenbesluit.

3.3.1. Verzoeker stelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten dat automatisch door de gemachtigde van de staatssecretaris werd uitgereikt, nadat hij vastgesteld had dat niet meer aan de voorwaarden zoals omschreven in artikel 40, §4, van de Vreemdelingenwet zou voldaan zijn, strijdig is met artikel 7.3 en 14.4 van de richtlijn 2004/38 EG. Verzoeker verwijst naar het arrest c-408/03 van 23 maart 2006 van het Hof van Justitie en betoogt dat door de automatische afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, voorzien in artikel 45 van het Vreemdelingenbesluit, er immers geen rekening kan worden gehouden met het feit dat verzoeker eventueel toch in staat is aan te tonen dat hij voldoet aan de voorwaarden waarvan het gemeenschapsrecht zijn verblijfsrecht afhankelijk stelt. De automatische afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten heeft volgens verzoeker als gevolg dat niet uitgesloten wordt dat er een verwijderingsmaatregel getroffen wordt ten opzichte van een burger van de Unie die kan bewijzen dat hij nog immer werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld, wat strijdig is met artikel 14.4 van richtlijn 2004/38/EG of dat een burger van de Unie zijn status van werknemer verliest, ook al voldoet hij aan de voorwaarden van artikel 7.3. van richtlijn 2004/38/EG.

3.3.2. De Raad verwijst naar het gestelde onder punt 3.2.2. voor wat betreft de repliek van de verwerende partij op het derde middel.

3.3.2. De Raad wijst er op dat Europese richtlijnen in beginsel geen directe werking hebben. De lidstaten dienen de richtlijnen om te zetten in hun nationale wetgeving. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het verbod op verwijdering rechtstreeks uit de richtlijn voortvloeit. Een richtlijn heeft wel directe werking in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken of de omzetting niet correct gebeurde én indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregelen door communautaire of nationale overheden behoeven om het gewilde effect op nuttige wijze te bereiken. Het staat vast dat de omzettingstermijn voor richtlijn 2004/38/EG, zijnde 30 april 2006, is verstreken.

Voor wat betreft de vraag of deze richtlijn tijdig werd omgezet en in voorkomend geval of deze omzetting correct is geschied, kan in de huidige stand van de procedure worden volstaan met de vaststelling dat de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen de omzetting van bovenvermelde richtlijn beoogt. Dit blijkt onder meer uit artikel 2 van de wet van 25 april 2007, dat luidt als volgt:

“Deze wet integreert onder meer de bepalingen inzake de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetene onderdanen van derde landen en van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, en artikel 11, § 2, d), van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Zoals de verwerende partij terecht opmerkt, werd bij het koninklijk besluit van 7 mei 2008 ook het Vreemdelingenbesluit aangepast, gelet op de inwerkingtreding van de wet van 25 april 2007 die zoals reeds werd vermeld de omzetting van de richtlijn 2004/38 beoogde. Verzoeker toont niet aan dat de wetgeving na de aanpassing aan de richtlijn 2004/38 en het bovenvermelde arrest van het Hof van Justitie niet conform de richtlijn 2004/38 zou zijn zodat verzoeker niet aantoonde dat hij zich kan beroepen op de rechtstreekse werking van de richtlijn.

Ten overvloede wijst de Raad er bovendien op dat het arrest van Hof van Justitie (c-408/03 van 23 maart 2006) waarnaar verzoeker verwijst in casu geen toepassing vindt. Het arrest c-408/03 heeft namelijk betrekking op de situatie waarbij een onderdaan van een lidstaat om de afgifte van een verblijfskaart verzoekt. Het Hof stelt namelijk: *“Door in de mogelijkheid te voorzien om aan de burgers van de Unie die niet binnen een bepaalde termijn de vereiste documenten voor de verkrijging van een verblijfsvergunning hebben overgelegd, automatisch een bevel te geven om het grondgebied te verlaten, is het Koninkrijk België de verplichtingen niet nagekomen die op hem rusten krachtens artikel 2 van richtlijn 90/364, artikel 4 van richtlijn 68/360, artikel 4 van richtlijn 73/148, artikel 2 van richtlijn 93/96 en artikel 2 van richtlijn 90/365.”* (PB C 143 van 17.6.2006). In onderhavig geval echter wordt het verblijfsrecht van verzoeker beëindigd. Verzoeker kan zich dan ook niet dienstig beroepen op deze rechtspraak.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 45 van het Vreemdelingenbesluit, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing – naast artikel 42bis van de Vreemdelingenwet – zich steunt op artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit, dat stelt: *“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 42bis, 42ter of 42 quater van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”* De Raad ziet niet in hoe de bestreden beslissing een schending kan inhouden van artikel 45 van het Vreemdelingenbesluit dat bepaalt dat: *“De aanvraag van vreemdelingen die een beroep wensen te doen op de bepalingen van dit hoofdstuk maar noch hun burgerschap van de Unie kunnen bewijzen overeenkomstig artikel 41, eerste lid, van de wet, noch hun familieband overeenkomstig artikel 44, wordt niet in overweging genomen. Het gemeentebestuur geeft kennis van deze beslissing door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Zij ontvangen geen bijlage 19 of 19ter.”*

Het derde middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend en tien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER